

זאת תורת. זאת התורה. המון פעמים אנחנו שומעים את הטיעון הנבוב שהקב"ה הוא כל כך קדוש וכל כך נשגב, בוודאי שזה לא משנה לו אם חותכים פינות או לא בדיוק מקיימים מצוות. הנה, גם בפרשת צו וגם בפרשת פרה נאמר, זאת תורת וגם זאת התורה, ללמדנו שהקב"ה רוצה שנקפיד לקיים כל מצווה כפי שנצטוונו. בלי שום הקלות. בלי שום הנחות. כן, יש הלכה, היא המסורה לנו ממשה רבינו שקיבלה מסיני. אנחנו משוועים לגאולה שלימה. בימים אלו אנחנו רואים את דברי רבי שמעון בר יוחאי ש"הלכה" ולא סתם הלכה, הלכה בידוע, שעשיו שונא ליעקב. שוב מי שמכונה "מלכות של חסד" תוקעת סכין בגב של היהודים. זה קרה בזמן השואה וקרה מלא פעמים מאז. הקב"ה צועק, ראו עתה, כי אני אני הוא. אני אמית ואחיה. מחצתי ואני ארפא. אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמיים. מפחיד שראשי הצבא מרחמים על הארורים שטבחו בנו. מציקים ליהודים אשר מנסים להאחז בחלקי ארץ ישראל הפחות מיושבים על ידי יהודים. זאת התורה, אדם כי ימות באוהל, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. והנה, השונאים שמכפנים, הצדוקים והמתיוונים החדשים רוצים לעקור תורה. לעקור את בתי המדרש. אנחנו, שלומי אמוני ישראל חייבים להתאחד, בדקדוק הלכה, בלימוד תורה, במידות ובדרך ארץ ובהפצת המסר של אמונה מוחלטת רק על אבינו שבשמיים. רק הקב"ה יציל אותנו כמו שאנחנו אומרים כליל הסדר, והקב"ה מצילנו מידם. והוא יציל אותנו כאשר אנחנו נראה שאנחנו רוצים שיזרקו עלינו מים טהורים לטהרנו. אנחנו קוראים פרשת פרה קרוב לחודש לפני חג המצות כדי להזכיר לעם ישראל לטהר את עצמם כדי שיוכלו להקריב את קרבן הפסח בטהרה. בעת, לדאבוך הלב עדיין אין לנו בית מקדש והיכן להקריב את קרבן הפסח. אבל, בהחלט אנחנו רוצים מאוד מאוד להקריב את קרבן הפסח במועדו. כדי להגיע לשם אנחנו צריכים לזכור את זאת תורת. בין בענייני בין אדם למקום בין בענייני בין אדם לחבירו. כמה שנשקיע יותר בזיכוך לימוד התורה, קיום המצוות ועבודת מידות טובות, כמה נזרו את ביאת גואל צדק במהרה בימינו.

זאת תורת העולה. להיות בן עליה, זה לא קורה בלי השקעה. אין קיצורי דרך. זה תורה שלימה. צעד אחר צעד. עקב בצד אגודל. ויש לצרף לדרך חיזוקים. כי תמיד ניתן להתגלגל מעליה. לכן, מי שרוצה להתעלות, יש לו להצטייד במורה דרך צמוד ובספר חובת הלבבות כמצפן, כדי שאבן יהיה כעולה וכקרבן.

כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה. לא יתכן שיהיה פירוסון מן הבהמה שהיא עלמה קרצון, ולהוליא את החוליו, כי הכתוב כבר חסר בסדר ויקרא סתם כל חלב ואין שם תנאי ושיו, וגם כאן חסר תחלה כל חלב שור וכשז ועז, ואסר חלב הנבלה והטרפה באסור החלב, ואינו קרצנות לשם: ועוד שאמר שם, חקת עולם

לדורותיכם בכל מושבותיכם, ולא ימלא בכל עיני הקרבנות "בכל מושבותיכם". ובמתנות כהונה אמר "לחך עולם" פעמים רבות, ולא הזכיר "בכל מושבותיכם", מפני שאין הקרבנות חקת עולם בכל מושבותינו, רק במשכן ובמקום אשר יבחר ה': ואל יעור עיניך המשתבש בפסוק ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עכשיו היום הזה עד הביאכם את קרבן אלהיכם חקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם, כי החדש אסור מן התורה בכל מקום, כי אמר הכתוב שלא נאכל לחם וקלי וכרמל לעולם בכל מושבותינו עד עכשיו שנביא הקרבן בבית הבחירה, ואם אין קרבן לא יאסר מכאן ואילך, כי לא אמר "לא תאכלו עד הביאכם את קרבן אלהיכם", אבל האיסור הוא עד עכשיו היום הזה בלבד. אבל פירושן עד עכשיו היום הזה שתיארו הקרבן כשתוכלו להביא אותו, והוא טעם, כדי שיהיה הקרבן מנחה חדשה. ויתכן שיהיה "היום" נמשך, עד עכשיו היום הזה עד יום הביאכם את קרבן אלהיכם: והראיה הגמורה שפירוש "מן הבהמה אשר יקריב ממנה", מן המין הקרב, כי כן נאמר בערכין ואם בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנו לה' יהיה קדש, ופירושן, בהמה שמקריבין ממנה קרבן לה'. וכך, ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה', יאמר בפירוש, מן הבהמה הטמאה שאין מקריבין ממנה. ואין הפרש ואם חילוק בין שמזכיר בלשון רבים "אשר יקריבו" ו"אשר לא יקריבו", ובין שיאמר בלשון יחיד "אשר יקריבו", כי פירושן אשר יקריב אדם ממנה. וכן אמר וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה, המין הנאכל, לא שהיא עכמה תאכל: ולפי שאסר כל חלב מן הבהמה אשר יביא הקרבן ממנה, לא מן המין שלא יתקרב, ושם יעלה על הדעת לומר כי הנבלה והטרפה יחשבו כמין שלא יתקרב ממנו, הולך להזכיר שיהא אסור, וזהו שנאמר ואכול לא תאכלוהו, שיהיו זכרת כשאר כל חלב, כי כל המין הקרב יאסור ואפילו הנבלות והטרפות ממנו: ואמר יעשה לכל מלאכה, לומר שאין בו טומאת נבלות, כי יאמר בנבלות ובנבלתם לא תגעו, ובחלב שלהן יאמר שיגעו בו ויעשו ממנו כל מלאכה. ואם היה אסור החלב בקרבנות בלבד, למה הולך לומר בו "כל חלב לא תאכלו" שם בפרשת ויקרא, וכבר כוה שיעלה על המזבח לריח ניחוח, ואף נאכל אשה ה', ולמה לא הזהיר גם ביותר הכבד ובשתי הכליות מן הקרבנות. ועוד, למה הולך להזכיר שור וכשב ועז, כי בידוע שלא יביא קרבן אלא מהן. וממה שאמר הכתוב בפסולי המוקדשין רק את דמו לא תאכל, ולא הזכיר החלב, יגיעני המקום למקומו ואפרשנו: הרמב"ן בא להבינינו. מה המכוון האמיתי מזה שייאמר בכל מושבותיכם וחק עולם. שלא ימצא מאן דהו שיחשוב שניתן בצורה כלשהיא מלקיים אפילו אחת ממצות התורה שלא בצווים. היסוד הוא מאיסור אכילת חלב בהמה. אבל איסור האכילה אינה דווקא בקרבן, אלא בכל בהמה. הגם שלא נשחטה כדת וכדין. הוא הדבר לגבי שאר מצוות התורה, הרמב"ן מדריך אותנו להבין את ענין הציווי. איסור חדש, האם האיסור דווקא כאשר יש אפשרות של הקרבת מנחה חדשה, או האיסור הוא שלא לאכול עד ט"ז ניסן. הוי אומר יש להתבונן בעניין כדי ללמוד מכוון המצוה לקיימה כמצוותה.

צו את אהרן, זאת תורת העולה, אחר שהגיד מעשה הקרבנות אמר התורה הראויה לכל אחד ואחד, אשר בה רמז חלק עיוני בהם, ואין ספק כי יש הבדל רב בין בני אל חי בפעולותיהם וכוונותיהם, דומה להבדל אשר בין מיני הקרבנות, והזכיר בעולה שכולה על המזבח לריח ניחוח, אמנם קלתה עולה בלהב המזבח, ואמר שהיא העולה באמת, וחלק ממנה אכל המזבח והוא הדשן, שיש בה קלת לחלוחית, באופן שהאש בוערת בו עם אותו החלק העולה באמת, כאמר והדשן אשר תאכל האש את העולה, וקלת ממנה והוא הדשן הגמור, יוליאוהו אל מחוץ למחנה בבגדים פחותים, מכל מקום יהיה מולאו אל מקום טהור: והזכיר תורה במנחה, ואמר שיגישו כולה לפני

המזבח, כי לאל יתצרך בלבד הביא המקריב את כל קרבנו, וכהנים משולחן גבוה קא זכו, ושחלק מועט מכולה הוא הנבחר לריח ניחוח ושחלק הכהנים גם הוא מכפר, ונשמר מחמוץ כמו חלק גבוה, ושמנחת הכהן כלה לגבוה לא חלק מועט ממנה בלבד כמו שהיא במנחת ההמון, והזכיר תורה בחטאת, ואמר שאותו החטאת, אשר לכובד ענינו לא יכופר זולתי בהכנס דמו אל הקדש פנימה לא תהיה זו כפרה באכילת כהנים כשאר חטאות אבל תהיה בשרפתו, ושהאשם, אף על פי שאינו על חטא מחייבי כריתות כמו החטאת, הנה להיות חטאו מעילה בקדש תורה אחת להם, ואמר וזאת תורת זבח השלמים והודיע שאף על פי שכל השלמים קדשים קלים, מכל מקום יש חלוק ביניהם שאם הם על אודות הודאה, יהיה עמהם לתת בתוכו מין חמץ, כי אמנם סבת הסכנה אשר עליה ההודאה הוא שאור שבעיסה, מכל מקום מיני המלה רבות עליו, וברבות הלחם יתפרסם הנס לאוכלים רבים, וכלם נאכלים בזמן קדשי קדשים שהם ליום ולילה, אבל כשהם שלמים פשוטים שלא לתודה, זמנן לשני ימים ולילה אחד ועם היות כלם קדשים קלים, נאסרה הטומאה באוכלים ובנאכלים, וחיוז הכרת הוא בטמא שאכל את הטהור, הקרב לאכול מהקדש הטהור וטמאתו עליו, שהוא מחלל את הקדש: דברי הספורנו באים ללמדינו, כאשר אנחנו עושים ונשלמה פרים שפתינו, עלינו להתבונן, מה היא מטרת הקרבן ומה המכוון שבה. ראשית, כל מי אשר ישראל יבונה, כל עוד שיש בו לחלוחית ולו כדשן, עדיין יש לשמור אותו מכל משמר בטהרה. שולחנינו אשר מכפרת עלינו, יש לשים לב ביותר על הניסים והנפלאות איך בורא עולם זן ומפרנס ולהודות בהתאם. כאשר מתוודים על החטא יש להתוודות בפנימיות. ויש לאכול בקדושה ובטהרה, היינו מטרת האכילה היא להזדכך בעבודת הבורא ולא להנאת המעיין והחיד. להתרחק מסעודות אשר שם נמצאים ה"שאור שבעיסה". כי כל העניין שהביא את האדם לידי הנסיון שעליו להודות היא השאור שבעיסתו הפנימי. ממילא כאשר יתרחק מההמון, יתקש להיות קודש קדשים. הוי אומר מתוך הזן, נגיע לאמונה שלימה ולהתעלות רוחנית בקדש קדשים ממש.

זאת התורה, אדם כי ימות באוהל. חז"ל למדו אותנו שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. המכוון הוא, ששם בעד את עצמו. הוא פורש מרדיפת אחרי תענוגי העולם הזה. הוא פותח את אזניו לשמוע מפי אחרים מה הסברא וההסבר שלהם. לשקול את הדברים בלי לתת לעצמו הנחות שהרי בכל זאת יש לו מה לומר מעצמו בסוגיא. מי לא רוצה לידבק בעץ החיים. כדי שהמצוות שלנו יהיו נרות של מצווה והתורה שלנו תאיר, היא חייבת להיות על טהרת הקודש. בלי שום מעורבות ופניות אישיות. כאשר אנחנו נהיה מוכנים להתמסר לעבודת הקודש, השי"ת יתן בתוכנו לב חדש ורוח חדשה כדי שנשאר דבקים בה' אלוקינו ובתורתו, באופן של חיים כולכם היום.